

**MOKESTINIŲ GINČŲ KOMISIJA PRIE
LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS**

**SPRENDIMAS
DĖL BANKRUTAVUSIOS UAB „M1“
2016-11-09 SKUNDO Nr. 16-MAK-07**

2016 m. sausio 13 d. Nr. S-8 (7-265/2016)
Vilnius

Mokestinių ginčų komisija prie
Lietuvos Respublikos Vyriausybės,
susidedanti iš:
komisijos pirmininkės
komisijos narių

Editos Veršeliienės
Rasos Stravinskaitės
Andriaus Veniaus
Linos Vosyliienės – pranešėja

sekretoriaujant
ginčo šalims nedalyvaujant

Jelenai Krochmalienei

2017-01-03 posėdyje išnaginėjusi bankrutavusios UAB „M1“ (toliau – Pareiškėjas) 2016-11-09 skundą Nr. 16-MAK-07 dėl Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (toliau – Inspekcija) 2016-10-25 sprendimo Nr. 331A-95567, n u s t a t ė:

Inspekcija, vadovaudamasi Lietuvos Respublikos mokesčių administravimo įstatymo (toliau – MAĮ) 87 straipsniu, mokesčių įstatymais, Mokesčio ir baudos už administracinę teisės pažeidimą permokos (skirtumo) įskaitymo taisyklėmis, patvirtintomis Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos viršininko 2004-12-07 įsakymu Nr. 1A-186 „Dėl mokesčio ir baudos už administracinę teisės pažeidimą permokos (skirtumo) gražinimo (įskaitymo)“, ir išnaginėjusi Pareiškėjo 2016-10-13 prašymą, ginčijamu 2016-10-25 sprendimu Nr. 331A-95567 nusprendė negražinti (neįskaityti) Pareiškėjui 3549,36 Eur, nurodydama, jog, vadovaujantis Lietuvos Respublikos įmonių bankroto įstatymo (toliau – ĮBĮ) 10 straipsnio 7 dalies 3 punkto ir / ar 21 straipsnio 2 dalies 5 punkto nuostatomis, mokėjimo prievolės permoka / skirtumas įskaityti priešpriešiniams vienuarūšiams reikalavimams padengti, susidariusiems iki teismo nutarties iškelti bankroto bylą įsiteisėjimo dienos ar bet kuriuo bankroto proceso metu.

Pareiškėjas nesutinka su minėtu Inspekcijos sprendimu ir 2016-11-09 skunde Nr. 16-MAK-07 nurodo, kad Inspekcija neteisėtai negražino mokesčio permokos ir taip pažeidė Pareiškėjo ir jo kreditorių interesus.

Skunde nurodoma, jog Pareiškėjui Šiaulių apygardos teismo 2013-01-09 nutartimi iškelta bankroto byla. Vadovaujantis ĮBĮ 11 straipsnio 5 dalies 13 punkto suteikta diskrecijos teise, buvo nuspręsta tęsti Pareiškėjo ūkinę komercinę veiklą vykdant iki bankroto proceso

pradžios sudarytus sandorius, taip siekiant sukaupti kuo daugiau lėšų kreditorių finansinių reikalavimų tenkinimui. Dėl vykdomos ūkinės komercinės veiklos ir perkamų paslaugų bankroto procedūroms vykdyti, nuo 2013-12-01 iki 2016-06-30 Pareiškėjas sukaupe 3549,36 Eur mokesčių permoką. Ginčo tarp Pareiškėjo ir Inspekcijos dėl permokos dydžio bei jos susidarymo laikotarpio nėra.

Pareiškėjas 2016-10-13 pateikė Inspekcijai prašymą grąžinti (įskaityti) mokesčio ir (arba) baudos už administracinę teisės pažeidimą permoką (skirtumą), kuriuo prašė grąžinti 3549,36 Eur permoką. Inspekcija 2016-10-25 priėmė sprendimą 3549,36 Eur permokos negrąžinti.

Vėliausiais Pareiškėjo bankroto bylos duomenimis, Pareiškėjas 2016-01-29 turėjo 6449,09 Eur prievolę valstybės, savivaldybių, fondų biudžetams, kuri susidarė iki bankroto proceso pradžios (vadovaujantis ĮBĮ 10 straipsnio 4 dalies 5 punktu, bankroto procese yra tvirtinami ir šio įstatymo nustatyta tvarka tenkinami iki proceso pradžios atsiradę kreditorių finansiniai reikalavimai). Tarp Pareiškėjo ir Inspekcijos nesant ginčo dėl Pareiškėjo prievolių dydžio, Šiaulių apygardos teismo 2016-01-29 nutartimi patvirtintas atitinkamo dydžio Inspekcijos reikalavimas. Inspekcija 2016-11-02 pateikė Pareiškėjui patikslintą finansinį reikalavimą, pagal kurį 2016-10-31 duomenimis Pareiškėjas turėjo jau tik 1025,88 Eur prievolę valstybės, savivaldybių, fondų biudžetams, kurios susidarė iki bankroto proceso pradžios. Viešos Inspekcijos duomenų bazės duomenimis, Pareiškėjo prievolės biudžetui 2016-11-02 sudarė 863,40 Eur, o 2016-11-07 Pareiškėjas prievolių Inspekcijai nebeturėjo.

Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos viršininko 2004-12-07 įsakymu Nr. VA-186 „Dėl mokesčio ir baudos už administracinę teisės pažeidimą permokos (skirtumo) ar nepagrįstai išieškotų sumų grąžinimo (įskaitymo)“ patvirtintų Mokesčio ir baudos už administracinę teisės pažeidimą permokos (skirtumo) ar nepagrįstai išieškotų sumų grąžinimo (įskaitymo) taisyklių (toliau – Taisyklės) 47 punkte numatyta, kad mokesčių mokėtojai privalo būti grąžintas likęs neįskaitytas mokesčio permokos (skirtumo) likutis. Pagal Taisyklių 52.4 punktą Inspekcija privalo grąžinti mokesčių mokėtojui prašomą neįskaitytą mokesčio permokos (skirtumo) likutį ar sumokėtos įmokos likutį per 30 kalendorinių dienų terminą, kuris skaičiuojamas nuo prašymo gavimo.

Pareiškėjas nurodo, jog Inspekcija nepriėmė sprendimo įskaityti Pareiškėjo permokos su jo turimomis nepriemokomis, tai matyti iš ginčijamo sprendimo turinio, todėl Pareiškėjui nesuprantama, koku teisiniu pagrindu Pareiškėjui nėra grąžinama jo turima permoka. Vadovaujantis minėtu teisiniu reguliavimu, Inspekcija turėtų teisę negrąžinti permokos, jei ji būtų įskaityta, tačiau šiuo atveju tai padaryta nebuvo, dėl ko Inspekcijos sprendimas negrąžinti permokos yra neteisėtas.

Pareiškėjo įsitikinimu, hipotetiškai teigiant įskaitymą esant atliktą, įskaitymas taip pat būtų neteisėtas.

Pareiškėjas neginčija Inspekcijos teisės įskaityti priešpriešinius vienas kitam reikalavimus bankroto procese. Tačiau, Pareiškėjo vertinimu, įskaitymai bankroto procese gali būti atliekami tik griežtai laikantis ĮBĮ nuostatų.

ĮBĮ 10 straipsnio 7 dalies 3 punkte nurodyta, kad nuo nutarties iškelti bankroto byla įsiteisėjimo draudžiama vykdyti visas finansines prievoles, neįvykdytas iki bankroto bylos iškėlimo, įskaitant palūkanų, netesybų, mokesčių ir kitų privalomųjų įmokų mokėjimą, išieškoti skolas iš šios įmonės teismo ar ne ginčo tvarka, išskyrus priešpriešinių vienas kitam reikalavimų įskaitymą, kai toks įskaitymas galimas pagal mokesčių įstatymuose nustatytas mokesčio permokos (skirtumo) įskaitymo nuostatas. Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (toliau – LAT), aiškindamas šią teisės normą, yra konstatavęs, jog „aptariamoje ĮBĮ nuostatoje įtvirtinta bendra draudžiančioji taisyklė ir jos išimtis. Šioje normoje tiesiogiai nenurodyta išimties taikymo apimtis laiko aspektu, t. y. ar priešpriešinių vienas kitam reikalavimų įskaitymas galimas, kai vienas kitam piniginės prievolės atsirado skirtingu metu – iki (mokestinė nepriemoka) ir po (mokestinė permoka) bankroto bylos iškėlimo. Kitose įskaitymų reglamentuojančiose ĮBĮ nuostatose (21 straipsnio 2 dalies 5 punkte, pagal kurį kreditoriai, kurių reikalavimus patvirtino

teismas, turi teisę bet kuriuo bankroto proceso metu atlikti priešpriešinių vienarūšių reikalavimų įskaitymą pagal mokesčių įstatymuose nustatytas mokesčio permokos (skirtumo) įskaitymo nuostatas; 26 straipsnio 4 dalyje, kurioje įtvirtinta, kad kai iškėlus bankroto bylą mokesčių administratorius pagal mokesčių įstatymuose nustatytas mokesčio permokos (skirtumo) įskaitymo nuostatas atlieka priešpriešinių vienarūšių reikalavimų įskaitymą, teismui teikiami tvirtinti įskaityta suma sumažinti reikalavimai) pirmiau nurodytos išimties taikymo apimtis taip pat nenustatyta. <...> Kasacinio teismo teisėjų kolegija pažymi, kad pirmiau nurodyto nutarimo turinys neteikia pagrindo aiškinti ĮBĮ 10 straipsnio 7 dalies 3 punkto nuostatas kaip nedraudžiančias atlikti įskaitymą bankroto procese, nepriklausomai nuo vienarūšių priešpriešinių reikalavimų (prievolių) atsiradimo momento. Konstitucinis Teismas akcentavo įskaitymui reikšmingą ĮBĮ 10 straipsnio 7 dalies 3 punkte įtvirtintą momentą – iki bankroto bylos iškėlimo. Iki šio momento neįvykdytas įskaitymas galimas, kai, be kita ko, atitinka sąlygą, kad jis galimas ir pagal mokesčių įstatymuose nustatytas mokesčio permokos (skirtumo) įskaitymo nuostatas. Teisėjų kolegija konstatuoja, kad aptartas momentas yra esminis ir priešpriešinių mokesčių administratoriaus ir mokesčių mokėtojo reikalavimams atsirasti, norint pasinaudoti ĮBĮ 10 straipsnio 7 dalies 3 punkte įtvirtinta išimtimi. Tai reiškia, kad pagal ĮBĮ 10 straipsnio 7 dalies 3 punktą nedraudžiamas tik priešpriešinių vienarūšių reikalavimų, atsiradusių iki bankroto bylos iškėlimo, įskaitymas. Leidžiant įskaitymą bankroto procese, ginamas teisėtas kreditoriaus lūkestis, atsiradęs iki bankroto bylos iškėlimo, kad įskaitymo teise (kaip pirmumą suteikiančia teise) bus galima pasinaudoti ir iškėlus bankroto bylą. Jei iki iškeliant bankroto bylą priešpriešiniai vienarūšiai reikalavimai nebuvo atsiradę, neatsiranda ir kreditoriaus teisėtas lūkestis atlikti įskaitymą. Vadinasi, leidus įskaityti priešpriešinius vienarūšius reikalavimus, atsiradusius tiek iki bankroto bylos iškėlimo, tiek ir po jo, vienam iš kreditorių būtų sukurta pirmumo teisė, kurios šis iki iškeliant bankroto bylą neturėjo“ (LAT 2015-06-02 nutartis c. b. Nr. 3K-3-354-969/2015).

Pareiškėjas daro išvadą, kad vertinant Inspekcijos tariamai atlikto įskaitymo teisėtumą nagrinėjamoje byloje esminę reikšmę įgyja įskaitytos permokos ir nepriemokos susidarymo momentai. Pareiškėjas pabrėžia, kad tarp šalių nėra ginčo dėl permokos susidarymo momento, t. y. fakto, kad permoka atsirado po bankroto proceso pradžios. Pareiškėjo prašyme gražinti mokesčio permoką aiškiai nurodytos permokos susidarymo datos, iš kurių anksčiausioji yra 2013-12-01. Pareiškėjo bankroto procesas pradėtas vykdyti 2013-03-07. Tai patvirtina ginčijamame sprendime nurodoma permokos negražinimo motyvacija – negražinti permokos ja įskaitant priešpriešinius vienarūšius reikalavimus, susidariusius iki nutarties iškelti bankroto bylą įsiteisėjimo dienos, bei Šiaulių apygardos teismo 2016-01-29 nutartis dėl Inspekcijos reikalavimo patvirtinimo (vadovaujantis ĮBĮ 10 straipsnio 4 dalies 5 punktu, bankroto procese yra tvirtinami ir šio įstatymo nustatyta tvarka tenkinami iki proceso pradžios atsiradę kreditorių finansiniai reikalavimai). Tai reiškia, kad Inspekcija negali įskaityti mokesčių mokėtojo permokos su jo turima nepriemoka, o jei toks įskaitymas yra atliktas, jis yra neteisėtas, nes būtų įskaitytos iki bankroto proceso pradžios susidariusios prievolės su po bankroto proceso pradžios susidariusia permoka.

Pareiškėjas sutinka su cituota kasacinio teismo suformuluota teisės taikymo ir aiškinimo taisykle. Laikantis priešingos pozicijos būtų paneigiama bankrutuojančio ar bankrutavusio asmens ūkinės komercinės veiklos vykdymo prasmė, kadangi tai būtų naudinga išimtinai vienam kreditoriui – mokesčių administratoriui. Taip yra pažeidžiami Pareiškėjo kreditorių visumos interesai, nes jų reikalavimai yra tenkinami ne proporcingai ĮBĮ 35 straipsnio nustatyta tvarka, o dengiamas tik vieno kreditoriaus finansinis reikalavimas.

Pareiškėjas atkreipia dėmesį, jog nors vienodos teismų praktikos formavimas administracinėse bylose yra pavestas Lietuvos vyriausiajam administraciniam teismui (toliau – LVAT), pastarasis vadovaujasi bendrosios kompetencijos teismų pateikiamomis civilinius teisinius santykius reglamentuojančių teisės normų teisės taikymo ir aiškinimo taisyklėmis. LVAT nagrinėjant analogišką ginčą, 2016-10-27 nutartyje adm. b. Nr. A-807-442/2016 yra išaiškinta, jog pagal ĮBĮ 10 straipsnio 7 dalies 3 punktą nedraudžiamas tik priešpriešinių

vienarūšių reikalavimų, atsiradusių iki bankroto bylos iškėlimo, įskaitymas. LVAT nurodė, kad vien priešpriešinių vienarūšių reikalavimų konstatavimas yra nepakankamas reikalavimų įskaitymą pagal ĮBĮ 10 straipsnio 7 dalies 3 punktą pripažinti teisėtu ir pagrįstu. Nors 2014 m. formuotoje LVAT praktikoje panašios bylos buvo nagrinėjamos kitaip, Pareiškėjo nurodytas sprendimas b. Nr. A-807-442/2016 yra naujesnis, tad būtina atsižvelgti į precedentų konkurencijos taikymo taisykles (LVAT 2016-08-29 nutartis adm. b. Nr. A-1320-146/2016, 2016-09-28 nutartis adm. b. Nr. A-2547-756/2016). Be to, šių išaiškinimų pateikimui turėjo įtakos LAT 2015-06-02 nutarties c. b. Nr. 3K-3-354-969/2015 priėmimas. 2014 m. LVAT dar nebuvo suformuotos nuo 2012-03-01 įsigaliojusios ĮBĮ 10 straipsnio 7 dalies 3 punkto redakcijos taikymo ir aiškinimo taisyklės, o joms atsiradus LVAT praktika keičiasi.

Remdamasis tuo, kas išdėstyta, Pareiškėjas 2016-11-09 skundu Nr. 16-MAK-07 prašo panaikinti Inspekcijos 2016-10-25 sprendimą Nr. 331A-95567 ir įpareigoti Inspekciją gražinti Pareiškėjui 3549,36 Eur permoką.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (toliau – Komisija) konstatuoja, jog Pareiškėjo 2016-11-09 skundas Nr. 16-MAK-07 tenkintinas, ginčijamas Inspekcijos 2016-10-25 sprendimas Nr. 331A-95567 naikintinas.

Mokestinis ginčas kilo dėl Inspekcijos 2016-10-25 sprendimo Nr. 331A-95567, kuriuo atsisakyta tenkinti Pareiškėjo 2016-10-13 prašymą gražinti 3549,36 Eur permoką, motyvuojant tuo, kad, vadovaujantis ĮBĮ 10 straipsnio 7 dalies 3 punkto ir / ar 21 straipsnio 2 dalies 5 punkto nuostatomis, mokėjimo prievolės permoka / skirtumas įskaityti priešpriešiniams vienarūšiams reikalavimams padengti, susidariusiems iki teismo nutarties iškelti bankroto bylą įsiteisėjimo dienos ar bet kuriuo bankroto proceso metu.

Pareiškėjas nurodo, kad Pareiškėjui bankroto byla iškelta 2013-01-09 nutartimi. Pareiškėjo teigimu, nuo 2013-12-01 iki 2016-06-30 Pareiškėjas iš PVM sukaupė 3549,36 Eur permoką. Ginčo tarp Pareiškėjo ir Inspekcijos dėl permokos dydžio ir jos susidarymo laikotarpio nėra.

Pareiškėjo teigimu, vėliausiais Pareiškėjo bankroto bylos duomenimis, Pareiškėjas 2016-01-29 turėjo 6449,09 Eur prievolę valstybės, savivaldybių ir fondų biudžetams, ši prievolė susidarė iki bankroto proceso pradžios (Šiaulių apygardos teismo 2016-01-29 nutartimi patvirtintas 6449,09 Eur Inspekcijos kreditorinis reikalavimas). Inspekcija 2016-11-02 pateikė patikslintą finansinį reikalavimą, pagal kurį 2016-10-31 Pareiškėjas turėjo 1025,88 Eur prievolę biudžetams, susidariusią iki bankroto proceso pradžios. Pareiškėjui prieinamais Inspekcijos duomenų bazės duomenimis Pareiškėjo prievolė biudžetui 2016-11-02 buvo 863,40 Eur, o 2016-11-07 Pareiškėjas nepadengtų prievolių biudžetui nebeturėjo. Pareiškėjas, remdamasis skunde cituojama LAT 2015-06-02 nutartimi civ. byloje Nr. 3K-3-354-969/2015 ir LVAT 2016-10-27 nutartimi adm. b. Nr. A-807-442/2016, tvirtina, jog Inspekcija neturi teisės įskaityti permoką, susidariusią po bankroto bylos iškėlimo, nepriemokai, susidariusiai iki bankroto bylos iškėlimo, padengti. Pareiškėjo vertinimu, Inspekcija, atlikdama tokius įskaitymus, pažeidė ĮBĮ nuostatas ir kitų Pareiškėjo kreditorių interesus.

MAĮ 94 straipsnyje nurodyta, kad Lietuvos Respublikos įstatymuose ir jų pagrindu priimtuose jų lydimočiuose teisės aktuose, reglamentuojančiuose įmonių restruktūrizavimo ar bankroto procedūras, gali būti nustatomos specialios mokestinės prievolės vykdymo taisyklės, taip pat jos įvykdymo būdai bei pasibaigimo pagrindai. Tokiais atvejais MAĮ taikomas tiek, kiek atitinkamų klausimų nereglamentuoja minėti įstatymai. Taigi įstatymų leidėjas aiškiai nurodė, jog MAĮ įmonių bankroto atveju, kai kyla mokestinės prievolės vykdymo klausimai, yra taikomas tiek, kiek to nereglamentuoja kiti teisės aktai. Tai reiškia, jog jei yra speciali teisės norma, būtent ji turi būti taikoma (teisės normų konkurencija).

Nagrinėjamame mokestiniame ginče aktualiame ĮBĮ 10 straipsnio 7 dalies 3 punkte įtvirtinta, kad įsiteisėjus teismo nutarčiai iškelti bankroto bylą draudžiama vykdyti visas finansines prievoles, neįvykdytas iki bankroto bylos iškėlimo, įskaitant palūkanų, netesybų, mokesčių ir kitų privalomųjų įmokų mokėjimą, išieškoti skolas iš šios įmonės teismo ar ne

ginčo tvarka, išskyrus priešpriešinių vienarūšių reikalavimų įskaitymą, kai toks įskaitymas galimas pagal mokesčių įstatymuose nustatytas mokesčio permokos (skirtumo) įskaitymo nuostatas. ĮBĮ 21 straipsnio 2 dalies 5 punkte nustatyta, jog kreditoriai, kurių reikalavimus patvirtino teismas, turi teisę be kita ko bet kuriuo bankroto proceso metu atlikti priešpriešinių vienarūšių reikalavimų įskaitymą pagal mokesčių įstatymuose nustatytas mokesčio permokos (skirtumo) įskaitymo nuostatas.

LAT yra išaiškinęs, kad tam, jog įskaitymas pagal ĮBĮ 10 straipsnio 7 dalies 3 punktą būtų teisėtas, turi būti įgyvendintos dvi kumuliacinės sąlygos: įskaitymas turi būti galimas pagal ĮBĮ nuostatas; įskaitymas turi būti galimas pagal atitinkamas mokesčių įstatymų nuostatas. Iki bankroto bylos iškėlimo momento neįvykdytas įskaitymas galimas, kai, be kita ko, atitinka sąlygą, kad jis galimas ir pagal mokesčių įstatymuose nustatytas mokesčio permokos (skirtumo) įskaitymo nuostatas. Aptartas momentas yra esminis ir priešpriešinių mokesčių administratoriaus ir mokesčių mokėtojo reikalavimams atsirasti, norint pasinaudoti ĮBĮ 10 straipsnio 7 dalies 3 punkte įtvirtinta išimtimi. Tai reiškia, kad pagal ĮBĮ 10 straipsnio 7 dalies 3 punktą nedraudžiamas tik priešpriešinių vienarūšių reikalavimų, atsiradusių iki bankroto bylos iškėlimo, įskaitymas. Leidžiant įskaitymą bankroto procese, ginamas teisėtas kreditoriaus lūkestis, atsiradęs iki bankroto bylos iškėlimo, kad įskaitymo teise (kaip pirmumą suteikiančia teise) bus galima pasinaudoti ir iškėlus bankroto bylą. Jei iki iškeliant bankroto bylą priešpriešiniai vienarūšiai reikalavimai nebuvo atsiradę, neatsiranda ir kreditoriaus teisėtas lūkestis atlikti įskaitymą. Vadinasi, leidus įskaityti priešpriešinius vienarūšius reikalavimus, atsiradusius tiek iki bankroto bylos iškėlimo, tiek ir po jo, vienam iš kreditorių būtų sukurta pirmumo teisė, kurios šis iki iškeliant bankroto bylą neturėjo. (žr. LAT 2015-06-02 nutartį civilinėje byloje Nr. 3K-3-354-969/2015).

LVAT, kuris, vadovaudamasis Lietuvos Respublikos administracinių bylų teisenos įstatymo 15 straipsniu, formuoja vienodą administracinių teismų praktiką taikant įstatymus, 2016-11-27 nutartyje adm. byloje Nr. A-807-442/2016 aiškindamas minėtas MAĮ bei ĮBĮ nuostatas, padarė išvadą, jog nagrinėjant tokio pobūdžio bylas nepakanka konstatuoti, kad egzistuoja mokesčių permoka ir mokestinė nepriemoka. T. y. turėtų būti nustatyta, ar nurodyti reikalavimai buvo atsiradę dar iki bankroto bylos pareiškėjui iškėlimo ir įvertinta, ar pareiškėjas iki bankroto bylos jam iškėlimo turėjo susidariusią nepriemoką.

LVAT 2016-12-20 sprendime adm. b. Nr. A-3457-575/2016 pažymėjo, kad bankroto procese siekiama patenkinti ne pavienių kreditorių, žinančių apie sunkią skolininko finansinę padėtį, o visų kreditorių finansinius reikalavimus ir interesus, be to, bankroto proceso paskirtis ir tikslas yra per įstatyme nustatytą bankroto procedūrą vykdydamą užtikrinti, kad ne tik būtų visiškai arba iš dalies patenkinti įrodymais pagrįsti bankrutuojančios įmonės kreditorių reikalavimai, bet ir būtų apsaugoti bankrutuojančios įmonės interesai. LVAT pabrėžė, kad, jei iki iškeliant bankroto bylą priešpriešiniai vienarūšiai reikalavimai nebuvo atsiradę, neatsiranda ir kreditoriaus teisėtas lūkestis atlikti įskaitymą. Vadinasi, leidus įskaityti priešpriešinius vienarūšius reikalavimus, atsiradusius tiek iki bankroto bylos iškėlimo, tiek ir po jo, vienam iš kreditorių būtų sukurta pirmumo teisė, kurios šis iki iškeliant bankroto bylą neturėjo. Iš to seka, kad pagal ĮBĮ 10 straipsnio 7 dalies 3 punktą nedraudžiamas tik tokių priešpriešinių vienarūšių reikalavimų (permokėta mokesčių suma ir mokestinė nepriemoka), kurie atsirado iki bankroto bylos iškėlimo, įskaitymas.

Kaip jau minėta, Pareiškėjui bankroto byla iškelta 2013-01-09 nutartimi, kuri įsiteisėjo 2013-03-07. Pareiškėjo mokestinė nepriemoka, Inspekcijos teikiamais MAIS sistemos duomenimis, susidarė nuo 2010-04-21 iki 2013-02-28 (PVM bauda ir delspinigiai), Pareiškėjo PVM permoka 3549,36 Eur susidarė nuo 2014-01-01 iki 2016-07-25 (už laikotarpį nuo 2014-01-01 iki 2016-06-30). Komisija, atsižvelgdama į išdėstytą teismų praktiką, konstatuoja, kad nagrinėjamu atveju susidarė situacija, kai Pareiškėjo mokestinė nepriemoka atsirado iki bankroto bylos iškėlimo, o permoka – jau iškėlus bankroto bylą. Kaip nurodė LVAT, tokių reikalavimų įskaitymas, suteikiant pirmumo teisę mokesčių administratoriui padengti savo

reikalavimą, pripažintinas pažeidžiančiu kitų Pareiškėjo kreditorių interesus bankroto procese. Vadovaujantis tuo, ginčijamas Inspekcijos sprendimas yra naikintinas kaip neteisėtas.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, vadovaudamasi Mokesčių administravimo įstatymo 155 straipsnio 4 dalimi, n u s p r e n d ž i a:

Panaikinti Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos 2016-10-25 sprendimą Nr. 331A-95567.

Pagal Lietuvos Respublikos mokesčių administravimo įstatymo 159 straipsnio 1, 3 ir 4 dalis mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su Mokestinių ginčų komisijos sprendimu dėl mokestinio ginčo, turi teisę šį sprendimą apskusti Vilniaus apygardos administraciniam teismui (Žygimantų g. 2, 01102 Vilnius). Skundas Vilniaus apygardos administraciniam teismui turi būti paduodamas ne vėliau kaip per 20 dienų po Mokestinių ginčų komisijos sprendimo įteikimo dienos. Mokesčių administravimo įstatymo 164 straipsnio 3 dalyje nustatyta, kad dokumentų, siunčiamų registruotu laišku, įteikimo mokesčių mokėtojui diena laikoma penkta darbo diena, einanti po mokesčių administratoriaus siunčiamos korespondencijos perdavimo paštui dienos.

Komisijos pirmininkė

Edita Veršeliene

Komisijos nariai

Rasa Stravinskaitė

Andrius Venius

Lina Vosyliene